

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **K. M.**, bývajúceho v M., zastúpeného JUDr. M. M., advokátom v M., proti žalovanému **D. H.**, bývajúcemu v M., **o zaplataenie 2 024,82 Eur (61 000 Sk) s príslušenstvom a o protinávrhu žalovaného o zaplataenie 2 439,75 Eur (73 500 Sk)**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 11 C 400/1999, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. októbra 2008 sp.zn. 6 Co 135/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce rozsudkom (v poradí druhým) z 12. septembra 2006, č.k. 11 C 400/1999-176 v spojení s doplnčacím rozsudkom z 26. mája 2008 č.k. 11 C 400/1999-222 žalobu žalobcu o zaplataenie 61 000 Sk (2 024,82 Eur) a protinávrhu žalovaného o zaplataenie 73 500 Sk (2 439,75 Eur) zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Takto rozhodol, keď dospel k záveru, že žalobca ani žalovaný neprodukovali žiadne dôkazy na preukázanie dôvodnosti svojich nárokov. Keďže účastníci boli v konaní neúspešní, náhradu trov konania im nepriznal (§ 142 ods. 1 O.s.p.).

Na odvolanie žalobcu a žalovaného Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 24. októbra 2008 sp.zn. 6 Co 135/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s doplnčacím rozsudkom vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu na zaplataenie 61 000 Sk s príslušenstvom.

Zrušil rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výroku o zamietnutí protinávrhu žalovaného na zaplatenie 73 500 Sk a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa o neunesení dôkazného bremena žalobcom a preto rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby žalobcu podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Odvolaniu žalovaného (vo vzťahu k jeho protinávrhu) vyhovel, keď dospel k záveru, že žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p. je daný. Mal za to, že výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ustanovením § 132 O.s.p. a závery súdu prvého stupňa ohľadne protinávrhu žalovaného nemajú podklad v skutkových zisteniach, ktoré vyplynuli z doposiaľ vykonaného dokazovania. Zároveň považoval rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, čím došlo k odňatiu práva účastníka konať pred súdom.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktoré doplnil podaním z 25. januára 2011 a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p., z ustanovenia § 238 ods. 3 písm. b/ O.s.p. (posledne uvedené ustanovenie stratilo účinnosť 31. augusta 2005 – poznámka dovolacieho súdu) a z ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p. Vyčítal odvolaciemu súdu, že neprihliadol na výpoveď žalovaného, ktorý potvrdil, že si od neho finančné prostriedky požičiaval a pochybil pri posudzovaní vierohodnosti svedkov navrhnutých žalovaným a tiež ponechal bez povšimnutia značné finančné problémy žalovaného v inkriminovanej dobe. Podľa jeho názoru konanie trpí vadou podľa § 237 písm. g/ O.s.p., keď proti sudkyňi JUDr. Anne Toegelovej v priebehu konania vzniesol námietku zaujatosti a aj napriek tomu v prejednávanej veci bola členkou senátu, ktorý vec prejednal a rozhodol.

Žalovaný nepovažoval dovolanie žalobcu za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), predovšetkým skúmal, či dovolanie bolo podané proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, resp. jeho častiam, proti ktorým ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Žalobca napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu vo všetkých výrokoch, t.j. vo výroku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu na zaplatenie 61 000 Sk (2 024,82 Eur) s príslušenstvom a vo výroku, ktorým zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí protinávru žalovaného na zaplatenie 73 500 Sk (2 439,75 Eur) a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania preto dovolací súd skúmal vo vzťahu ku každému z napadnutých výrokov rozsudku odvolacieho súdu.

Žalobca dovolaním napáda potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania v tejto časti treba posúdiť podľa ustanovenia § 238 O.s.p. upravujúceho prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu.

V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade dovolanie žalobcu smeruje proti časti rozsudku, ktorá nevykazuje znaky niektorého z rozsudkov uvedených v označenom zákonom ustanovení (§ 238 O.s.p.). Vzhľadom na uvedené, treba jeho dovolanie v tejto časti považovať za neprípustné.

Výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie, má procesnú povahu uznesenia, i keď tento výrok bol pojatý v rozsudku (§ 167 ods. 1, § 223 O.s.p.).

Dovolanie účastníka proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie

súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Keďže výrok napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu majúci povahu uznesenia nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení, nemožno prípustnosť dovolania žalobcu vyvodit' z ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

Dovolanie žalobcu by bolo prípustné, a to tak proti tej časti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré má povahu rozsudku, ako aj proti tej časti, ktorá má povahu uznesenia iba vtedy, ak by konanie odvolacieho súdu, ktoré predchádzalo ich vydaniu malo vady podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Podľa uvedeného ustanovenia totiž dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení odvolací súd nezistil.

Dovolateľ argumentoval v otázke prípustnosti dovolania tým, že dovolanie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. g/ O.s.p. s poukazom na to, že voči sudkyňi JUDr. Anne Toegelovej vzniesol v priebehu konania námietku zaujatosti. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca tak urobil podaním z 22. decembra 2006. V dôsledku uvedenej skutočnosti Krajský súd v Košiciach predložil vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (vec vedená pod sp.zn. 2 Nc 13/2007) na rozhodnutie. Vzhľadom na to, že žalobca vyvodzoval zaujatosť menovanej sudkyne len z okolností spočívajúcej v postupe sudkyne v konaní, na námietku zaujatosti neprihliadol (§ 14 ods. 3 a § 15a ods. 5 O.s.p.) a spis vrátil bez rozhodnutia Krajskému súdu v Košiciach (viď č.l. 206).

Vzhľadom na to, že dovolateľ v dovolaní trval na tom, že konanie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. g/ O.s.p., dovolací súd posudzoval, či v ďalšom konaní (po vrátení spisu dovolacím súdom) k takejto vade (ne)došlo.

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednávaniu vecí, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Uvedenému cieľu zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého kvalifikovaného vzťahu sudcu k prejednávanej veci alebo jeho osobný vzťah k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom, ktorý by pri všetkej snahe o správnosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na vec a v konečnom dôsledku by mohol viesť k nezákonnému rozhodnutiu. Pomer sudcu k veci je daný najmä vtedy, ak sudca má svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci. Môže ísť o prípady, ak je sudca priamo zainteresovaný na výsledku konania (napr. je účastníkom konania), prípadne má na tomto výsledku aj nepriamy záujem (napr. ako vedľajší účastník) alebo získal informácie o veci tzv. neprocesným spôsobom, t.j. inak ako dokazovaním a vnímaním všetkého, čo vyšlo za konania najavo v zmysle § 132 O.s.p. O kvalifikovaný pomer sudcu k účastníkom konania (ich zástupcom) ide najmä vtedy, ak bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim.

Dovolací súd po preskúmaní vecí nezistil žiaden taký kvalifikovaný vzťah sudkyne k veci, resp. k účastníkom konania, ktorý by zakladal dôvod pre vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vecí.

Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci v konaní pred odvolacím súdom nerozhodoval vylúčený sudca, a preto nedošlo k žalobcom namietanej procesnej vade (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce

proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie ods. 2 tohto ustanovenia, pretože žalovanému v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. februára 2011

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Renáta Matejíková